

Csehy Zoltán

# Uniformisok könyve

[GEORGE GRIMES: CRAIG BRYCE, CAMBER SANDS, 1995.]

Egy láb. Átlagos.  
A homokban elmosódott mása.

A levágott szárú farmer  
amputált részének fájdalma  
árnyékot vet a láb izomzatára.

Arc helyett láb, én helyett láb,  
identitás, szexus, lélek helyett láb.

A hiány lába, féllábnyi férfi,  
a forró homok égette láb.

Lépéskényszerbe kényszerülő,  
instabil láb. A kettős tagadások

emberi álványzata. Nem nagy,  
nem kis, nem izmos, nem tunya láb.

Nem balett-táncosi, nem mesebeli.  
Saját nyomait olvasni képtelen láb.

Valakihez tartozó láb, a másakra váró.  
Kitépett láb, a fotóról kitagadott láb.

A másik láb. Az első. A nem létező harmadik.  
Senki lába. Valakié. Mindenkié.

Az isten lába. A megfoghatatlan.  
A megfogott láb. A vers lába.

Jambikus. Anapesztikus. Trochaikus.  
A szabadvers fantomlábazata.

Láb mint tartam, láb mint idő, tér.  
Kimondott lába a kimondhatatlannak.

Heteró láb, homokos láb, tranz láb.  
Mantra láb. A litánia lába.

Az eső, a hó, a hideg, a szerelem lába.  
A leközölt láb, a visszaadott.

A négy őselem lába, a hét  
szabad művészeté.

A minden lében láb, a lábatlankodó  
láb, a lábás lába, a lábadozó láb.

Hol láb van, ott láb van. A kenyérben láb.  
A kakaóban. A himnuszban. A humuszban.

Szépség lába, melyre testet építenek,  
a te lábad, az ő lába, a minden esetben

ragozható láb. A fokozható, az ige mögött  
cselekvő láb, a történő, a műveltető, a szenvedő.

A tökéletességétől öntelt láb. A lábzás maga.  
A letehetetlen láb, mely biztos talajt keres.

[JOHN O'REILY: OCCUPIED TERRITORY, BAUM, 1995.]

A megszállt vidéken ugyanúgy nőnek a fák,  
bokrok, fűvek, nyílnak a virágok, mint  
a szabad területeken, csak az ember  
lesz más, csak a feliratokat cserélik le,  
a zászlók színei változnak, a vezényszavak nyelve,  
a tulajdonosok.

És megkezdődik az új archeológia, mely  
másik múltat tár föl a korábbi helyén,  
ugyanazt látja, mégis máshogy.

Néha azért a fák is maguk  
alá csinálnak, és olykor véres az állatok vizelete.  
Néha a gyökerek is hisztérikusak, de csak addig, míg  
keresztül nem nőnek a hullák tápláló testét,  
s belső nedveikkel fel nem hígítják a tragikumot.  
Néha a lombok is depressziósak,  
ám mihelyt benőnek a tömegsírok hegei,  
máris kiegyensúlyozottabban élvezik a napfényt.

[REED MESSENGIL ARCHIVES, NAKED SAILOR, 1940]

Az ágyon virágok nyílnak,  
párnák közé dőf a kolibri,

egzotikus tengerek morájában  
só veri ki a lepedőt. Egy képet

tervez a tavasz, nagy pöttyökkel  
festi a szirmot. A méhek közt

sok a tohonya, semmibe vész a por.  
Az ágyon ostoba virágok nyílnak,

vakon bíznak egy lusta eclogában.

[MEL ROBERTS: JULIAN LARSEN — LONELY BEACH, MALIBU, 1968.]

Julian Larsen: így hívják a sziklán ülőt,  
a sziklán nemcsak ő ül,  
hanem a por, a homok is, a matrónadrág is,  
sőt leginkább az ábránd, a vágy, a tenger illata ül  
a sziklán. A merengés diszkrét izzadsága,  
a mehetnék farpofái. A mehetnék farpofái  
préselték ki magukból és  
ejtették a homokba a hatalmas sziklát,  
hogy legyen honnan hallgatni a tengert,  
hogy legyen min ülni,  
hogy kényelmesen elférjen rajta ennyi minden.

